

FILIP ALEXANDERSON PRVORODENÝ

A movie poster for the film 'Prvorozený' (The Firstborn). The central figure is a man in a dark hoodie, standing in a rain-soaked city street at night. He is surrounded by bright blue lightning bolts, and a glowing blue energy emanates from his right hand. The background is a hazy, orange-tinted cityscape with silhouettes of people and a dog. The overall mood is dramatic and action-oriented.

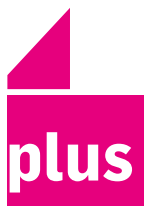
AKČNÝ SCI-FI TRILER ZO ŠTOKHOLMU

PLUS

Prvorodený

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Filip Alexanderson

Prvorodený – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

PRVORODENÝ

FILIP ALEXANDERSON
PRVORODENÝ

PLUS

Copyright © Filip Alexanderson, 2015
Published by agreement with Ahlander Agency
Translation © Katarína Uhríková, 2015
Cover illustration © Michael Petrus, 2015

ISBN v tlačenej verzii 978-80-259-0460-2
ISBN e-knihy 978-80-259-0485-5
(1. zverejnenie, 2016)

KAPITOLA 1

Tackala sa v tme s dieťaťom v náručí. Vyblednutá nočná košeľa jej okolo holých nôh. Hoci bola bosá a miestnosťou prúdil silný prievan z nemocničnej ventilácie, jediné čo cítila bol chlad sálajúci z dieťaťa. Absencia života. Kľčovito zvierala zmeravené telíčko a tisla si ho k hrudi. Biela žiara stropných lúčok odhalila škvrtu na svetlej budúcnosti, ktorá sa teraz zmenila na čierny tunel do večnosti, podobný úzkej banskej šachte vedúcej hlboko do podzemia. Hustá ťažoba nemocničného prostredia pôsobila klaustrofobicky. Ústa a oči chceli kričať, no hlas jej uviazol v hrdle. Celé telo zachvátila obrovská panika. Z tmy sa vynoril muž v bielom. Zastal, podišiel k nej a pokúsil sa oslobodiť dieťa z jej zovretia. Obkolesili ju ďalšie biele plášte. Výkrik, ktorý po celý čas vrel v jej vnútri, sa konečne vydral von. Hrôzostrašný výkrik plný bolesti. Zúfalý protest matky, ktorá prišla o svoje novorodené dieťa. Zakrátko doznal a utíchol.

KAPITOLA 2

Jonas stál za plotom a díval sa na rozostavanú budovu. Fúkal ostrý vietor a studený dážď mu bičoval zátylok. Golier spodného trička mal celkom premočený. Bol vonku od skorého rána a toto bola už štvrtá stavba, ktorú dnes navštívil. Buldozéry uhládzali masy lepkavej zeminy a posypávali ju štrkom. Robotníci sa plahočili po členky v bahne. V zadnej časti pozemku už začali pokladať betónové základy. Jonas si zložil kapucňu a zamieril k barakom. Vytrvalý hustý dážď mu zahmlieval výhľad ako vlhká opona a menil typický hluk stavby na tmený lomoz. Keď prechádzal okolo stohu hrubých plastových kanalizačných rúr, takmer zakopol o železný nosník.

„Watch out!“ zahrmel počerný chlapík s čapicou na hlave.

„Sorry, przepraszam,“ odvetil Jonas a uhol mu z cesty.

Pokračoval popri haldách oceľových prútov, špinavých polystyrénových tvárnic, cementových rúr a drevotrieskových dosiek, až prišiel k malej modrej unimobunke. Vo vnútri bolo teplo a vlhko. Okná boli zarosené a miestnosť páchla ako mokrý pes. Takmer celá podlaha bola pokrytá blatom. Vedľa provízorneho stola vyskladaného z kníh a sadrokartónu stál muž s telefónom pri uchu. Oblečený mal modrý pršiplášť a na hlave mal helmu. Stôl bol zahádzaný výkresmi, nedopitými plastovými fľašami, kadejakým náradím a nabíjačkami. Chvíľu hovoril po anglicky, chvíľu po švédsky. Očividne bol v strese. Muž na Jonasa podráždene zagánil. Neznášal, keď ho karhali za cudzie prešľapy. Keď ukončil rozhovor, rýchlo načarbal na sadrokartón hrubú skicu nejakej nosnej konštrukcie a rázne preškrtol pôvodnú.

„Vy ste ten elektrikár?“ spýtal sa s anglickým prízvukom, pričom neustále upieral pohľad na nákres pred sebou.

„Nie.“

„Too bad.“ Pod skicu napísal niekoľko čísel. „So, čo tu robíte?“

„Nepotrebuje te pomocnú silu?“

„No, I need the fucking elektrikár!“ Muž hodil pero do chaosu na stole. Trafil plastový pohárik, ktorý sa prevrátil a zvyšky studenej kávy sa rozliali po výkresoch. „Fuck!“

Jonas sa otočil na päte a vyšiel von. Už to budú dva týždne a stále nič. Opäť si natiahol kapucňu na hlavu a díval sa ako ťažké stavebné stroje bojujú s rozbrázdzeným, bahnistým terénom. Čím skôr si musí niečo nájsť, inak nebude mať z čoho zaplatiť nájomné.

„Chlapče, čo vlastne vieš?“

Spod malej striešky sa na neho díval starší muž v montérkach s cigaretou v ruke. Jonasovi chvíľu trvalo, kým mu odpovedal. Nemal náladu na prázdne rečičky a pochyboval, že z debaty s týmto chlapíkom by mohol mať nejaký prospech.

„Ak potrebujete vykopať jamu, stačí len ukázať kde.“

Muž sa zachechtal.

„Zaujímavé. Väčšina chalanov v tvojom veku sa nechce dobrovoľne zašpiniť.“ Muž fajčil a nonšalantne si Jonasa premeriaval.

Jonas bol vysoký, mal široké ramená, rovný nos, vysoké čelo a modré oči hlboko posadené v jamkách. Polodlhé vlasy, rovnako ako trochu riedke chumáče brady boli svetlej farby. Tváril sa vážne a mal pevný pohľad.

„Kde si pracoval predtým?“

„Všade možné.“

„Tento týždeň by sa nám zopár chlapov na výkopy zišlo a aj budúci týždeň sa nejaká práca nájde. Máš záujem?“

„Iste.“

„Pozhováram sa s Trevorom.“ Muž si poslednýkrát zhlboka s pôžitkom potiahol z cigarety a hodil ohorok do mláky. „Zastav sa v pondelok a popíšeme papiere.“

Jonas rýchlo odvetil.

„Ak sa vykašleme na papiere, môžem začať hneď teraz.“ Keď pracoval načierno, vždy nakoniec dostal viac peňazí, taká bola bežná prax. Ak si vedúci nepotrebovali kvôli každému jednému výdavku pýtať súhlas nadriadených, tak vždy prihodili niečo navyše za nadčasy. Rozpočet na mimoriadne náklady sa míňal ľahšie než mzdový. Okrem toho by trvalo minimálne mesiac, kým by mu peniaze prišli na účet a Jonas toľko času nemal. „V konečnom dôsledku vás to vyjde lacnejšie.“

Muž sa na neho chvíľu mlčky díval.

„Si Švéd?“

„Jasné. Zlatan do toho!“

Muž sa zaceril.

„Dobre, chlapče. Choď za Miroslavom, tam pri šachte. Povedz, že ťa posiela.“ Ukázal smerom k buldozéro.

„Vďaka.“

Konečne, pomyslel si Jonas. Utriel si dažďové kvapky z tváre, natiahol si pracovné rukavice a pobral sa do blata medzi ostatných robotníkov.

KAPITOLA 3

Niečo bolo vo vzduchu, cítila to. Eldh si čupla na chodník. V hust-
núcej tme bolo čoraz ťažšie rozoznať malú siluetu na kope odpa-
du, prikrývok a starých časopisov. Od zálivu Saltsjön vial chladný
večerný vietor. Zdvihol igelitové vrečko, ktoré chvíľu tancovalo vo
vzduchu pod betónovou klenbou, až ho napokon vtiahlo pod kí-
bový autobus smerujúci na stanicu Slussen. Eldh opatrne odhrnu-
la okraj špinavého červeného spacieho vaku. Vo vnútri sa skrývala
malá vrásčitá tvár so zlepenou bradou a sivými, strapatými chuch-
valcami vlasov. Oči boli zatvorené. Zdalo sa, že muž hlboko spí.

„Gunnar, si v poriadku?“

Muž nereagoval. Špina, zaschnutá krv a opuchliny svedčili o ťaž-
kom živote na ulici. Eldh sa oňho starala už dlhšie. Vedela, že nie
je najmladší, no uhádnuť presný vek by nedokázala. Vo štvrti Sö-
dermalm žil dlhé roky, na ulicu sa dostal dávno pred tým, než Eldh
začala pracovať pre Spoločnosť.

„Gunnar, počuješ ma?“ Jemne ním zatriasla.

Stále žiadna odpoveď. Mužov dych sa v studenom vzduchu me-
nil na paru, alkohol z neho netiahol viac ako obvykle.

No zacítila ešte niečo iné.

Slabý zápach elektriny. Alebo skôr zápach elektriny, ktorá pre-
nikla tkanivom. Zápach, ktorý bol Eldh dobre známy. Celkom
zmeravela.

Opatrne mu nadvihla viečka a pohľad na prázdne belmá potvr-
dil jej obavy.

„Dopekla!“

Tento bol už siedmy. Všetci boli štokholmskí bezdomovci. Za-
čalo sa to pred rokom. Nad prvými prípadmi len mávla rukou,
predpokladala, že ide o typické predávkovanie. Občas sa to stá-
valo, teraz si však bola istá, že jej podozrenia sú pravdivé. Ne-
pokoj, ktorý v poslednom čase pociťovala pred každou večernou
obchôdzkou, bol opodstatnený. Toto nemalo s drogami nič spo-
ločné. Ak niečo s istotou o Gunnarovi vedela, tak to, že elektrinu
by si nikdy v živote nešlahol.

Eldh sa čelom oprela o studený betón a ticho zahrešila. Zápach sa ešte nestihol rozplynúť, stalo sa to teda len pred chvíľou. Človek, ktorý Gunnara pripravil o život, musel byť blízko. Zatvorila oči a napla sluch. Zvuky z neďalekého dopravného uzla sa odrážali od betónového chodníka. Ľudia, autá, kroky, autobusy, rozhovory cez mobily. Prudké vlnobitie vyvolané silnými poryvmi vetra v zálive Riddarfjärden. Koľajnice železnice Saltsjöbanan slabo vibrovali, vlak bol na ceste do Danvikstull. Stiahla si kapucňu a sústredila sa na zvuky, ktoré k nej prúdili jeden za druhým. Okolie frekventovaného uzlu Slussen poznala dokonale, epicentrum Södermalmu, ekvalizér spoločenských vrstiev. Na nástupišti o dve poschodia vyššie so škripotom zastala súprava metra. Prehodili výhybku. Drobné kvapky dažďa ticho dopadali na asfalt. Postupne vyradovala každý identifikovaný zvuk a zmes, ktorá zostávala, bola čoraz tichšia a tichšia. Z reproduktora znejúci pokyn: „Ukončite nástup, dvere sa zatvárajú.“ Čosi zašuchotalo a vypadlo z automatu na sladkosti na nástupišti. Nezáživné konverzácie. Jemné bzučanie vysokého napätia.

A ešte niečo.

Sotva badateľné rušenie. Zmena v pravidelnom elektrickom rytme. Nieкто sa napojil na sieť.

Autobus z mesta Nacka dorazil do cieľa. Vyskočila z neho skupinka hlučných tínedžerov, ktorých do hlavného mesta prilákal atraktívny nočný život. Len kúsok od Eldh zarachotila prázdna plechovka od piva, ktorú ktosi hodil o stenu. Ostré rinčanie sa ozývalo medzi betónovými piliermi a vyviedlo ju z rovnováhy. Opäť lokalizovať ten zvuk by jej trvalo pridlho, no už počula to, čo potrebovala. Eldh presne vedela, kadiaľ vedú drôty vysokého napätia. Jeden popri každej zo štyroch koľají, dva v diaľničnom tuneli a jeden na železničnom moste. Najjednoduchšie bolo použiť elektrické vedenie metra. Občasné prerušenie by nepřitiahlo žiadnu neželanú pozornosť. Nežne pobozkala vráskavé čelo a tvár starého muža opäť prikryla spacím vakom. Napriek tomu, že všetci ostatní budú tvrdiť, že stále žije, ona vedela, že opak je pravdou. Zostala z neho len prázdna schránka. Gunnar tento svet nadobro opustil.

Namáhavo vstala, ponáňhovala si zmeravené končatiny a snažila sa utriediť si myšlienky. V tuneli medzi nástupišťami Slussen a Medborgarplatsen sa nachádzala transformačná stanica. Keby bola na jeho mieste, použila by práve tú.

KAPITOLA 4

Jonas premrzol do špiku kostí. Čakal na metro a snažil sa trochu zohriať. Šaty mal mokré a zablatené a nohavice sa mu rozpárali v rozkroku. Pracoval do neskorého večera. Domov odchádzal až v polovici nočnej šichty, aby odrobil toľko hodín, koľko sa len dalo. Nenádejal sa, že by mu dali zálohu, no snád' dostane peniaze včas, aby stihol zaplatiť nájomné. Konečne sa pred ním objavilo svetielko nádeje.

Práve vychádzal cez turniket na stanici Karlaplan, keď ho zachvátila prudká bolesť. Do biela rozpálený blesk sa mu rozpínal v hlave. Dočerta. Len nie teraz. Oblial ho studený pot a prišlo mu nevoľno. Blesk mu pomaly krúžil okolo mozgu, zvnútra ho oslepoval, zatiaľ čo ústa naplnila horká kovová pachuť. Na tú odpornú migrénu si nikdy nezvykne a hoci s ňou bojoval po celý svoj život, zakaždým sa cítil rovnako ako po prvýkrát. Trápila ho odjakživa. Skazila mu detstvo a v puberte sa všetko len zhoršilo. Občas sa objavila aj niekoľkokrát do týždňa. Bolo len otázkou času, kedy ho nohy prestanú poslúchať. Bolesť začínala byť neznesiteľná. Jonas vyšiel eskalátorom na ulicu, narazil do prístreška autobusovej zastávky a v úzkom zornom poli, ktoré zatiaľ oslepujúca biela bolesť nezasiahla, sa usiloval nájsť správny smer. Ľudia mu uhýbali z cesty, bočili od neho. Už takmer nič nevidel. Tackal sa po chodníku, na chvíľu sa oprel o počmáranú rozvodnú skriňu, potom opäť naslepo tápal ulicou až napokon našiel správnu bránu. Naveľa sa mu podarilo vyfukovať správny vstupný kód a vrátil sa do výťahu. Konečne ležal vo svojej posteli, no sotva si to uvedomoval. Netušil, akým zázrakom sa dokázal dovliecť domov. Každý pokus ovládnuť svoje roztrasené vedomie jeho stav len zhoršil. Balkónové dvere sa s vrzganím zavreli. Nieкто z neho stiahol mokré šaty a prikryl ho paplónom. Jonas už ďalej nedokázal bojovať. Poddal sa bolesti, ktorá vytlačila všetky myšlienky a stratil sa v temnote.

Keď sa zobudil, bola hlboká noc. Neodvážil sa ani pohnúť. Báł sa, že aj najmenší pohyb by mohol bolesť hlavy opäť oživiť. Netrúfal si ani len otvoriť oči. Nemal poňatia o čase. Niekedy ho migréna odstavila na celý deň, niekedy len na pár hodín. Zdalo sa, že tento raz bola k nemu relatívne milosrdná. Za oknom ešte vždy vytrvalo pršalo. Na tvári zacítil závan chladného vzduchu. Cez pootvorené okno sem-tam začul zvuk okoloidúcich osamelých áut. Z obývačky znel tlmený šum televízie. Pomaličky otvoril oči na úzke štrbinky. Zdalo sa, že zatiaľ je všetko v poriadku. Všetko nasvedčovalo tomu, že migréna je preč. Mohlo to byť aj horšie, pomyslel si a pohľadom prebehol po izbe. Hlavou však radšej nehýbal. Z tmy jesennej noci nebolo ľahké niečo vyčítať, no predpokladal, že môžu byť zhruba tri hodiny. Ubehlo niekoľko minút a Jonas sa konečne opatrne posadil na posteli. V mozgu cítil slabú pulzujúcu bolesť, akoby mal vo vnútri modrinu, ale to najhoršie už mal za sebou. Vstal a urobil zopár neistých krokov. Po ťažkom dni na stavbe ho bolelo celé telo, najviac cítil chrbát a ramená. Po všetkej tej drine s cementom mu na rukách navreli krvavé mozole, no nerobil si z nich ťažkú hlavu. O pár dní stvrdnú a dovedy to nejako vydrží. Nohy, dlhé hodiny uväznené v deravých čizmách, mal bledé a opuchnuté. Stále len prší. Takmer zatúžil po zime. Radšej mráz než dážď, pomyslel si. Daždivé jesenné dni boli najhoršie.

Prešiel do kúpeľne, opláchol si tvár, vymočil sa a obliekol si čisté trenírky.

„Si hladný?“

Jonas nevládal odpovedať, na znak súhlasu len zavrčal. Od obe-da nemal nič v ústach. Nemal chuť do jedla, no vedel, že niečo predsa len musí dostať do žalúdka. Otvoril chladničku, no našiel nič, len plechovku nakladanej cvikly a poloprázdny pohár majonézy. Vyprázdnil zvyšok v škatuli mlieka, no nemal dostatok síl ani na to, aby ho vyplúľ, keď zistil, že je skysnuté.

„Aspoň mlieko si mohla kúpiť, mama,“ precedil cez zuby, hoci dobre vedel, že niečo také bolo nanajvýš nepravdepodobné.

„V mrazničke je sekaná so zemiakmi,“ ozvalo sa ľahostajne z obývačky.

„Viem,“ ticho odvrkol. „To ja som ju kúpil.“

Mikrovlnná rúra cinkla. Jonas sa posadil na pohovku s tanierom v ruke. Mäso bolo zvonku horúce a vo vnútri zmrznuté, no jemu to stačilo. Televízny sprievodca programom dookola skákal po jednotlivých reláciách, určite to už trvalo minimálne hodinu. Vypáčil diaľkový ovládač z matkinej ruky a začal prepínať kanály. Keď našiel nič zaujímavejšie, skončil pri dokumentárnom seriáli o svorke hyen. Pomasíroval si spánky a stuhnutú čelusť.

„Bolo to zlé?“ spýtala sa.

„Nie horšie ako obvykle,“ odvetil.

Tým sa ich rozhovor skončil.

Letargicky sa díval na televíziu asi polhodinu, potom neochotne vzal do rúk skriptá, ktoré ležali na konferenčnom stolíku a snažil sa sústrediť. Vydržal len zopár kapitol. Psychicky bol celkom vyštvavený a po polhodine prehrýzania sa cez vzrušujúci svet obchodného práva, to musel vzdať. Nemal ani poňatia, čo vlastne prečítal. Skôr než sa vrátil do postele, prehodil deku cez mamine plecia. Nebol si istý či spala, každopádne sa nehýbala a ani nezareagovala na jeho „dobrú noc“. Potom si ľahol a tvrdo zaspal.